

være overordentlig dyrt, og skulde man gaa dertil, som det ærede Medlem, om jeg forstod ham ret, ønskede, at hver enkelt Jordemoder skulde have Adgang til at vælge, om hun vilde have Bolig, eller om hun vilde have Boliggodtgørelse — foreslaaet til 200 Kr. paa Landet og 300 Kr. i Byerne —, saa vilde dette igen medføre en ret betydelig Udgift, thi hver Gang en Jordemoder blev ansat, vilde hun altsaa have at erklære, om hun ønskede den kontante Godtgørelse eller Boligen. Ønskede hun ikke Boligen, saa stod denne tom og maatte lejes ud saa godt som muligt, thi det kunde jo ikke gaa an at sælge den, eftersom der en skøn Dag kunde komme en anden Jordemoder i Distriktet, som ikke ønskede kontant Godtgørelse, men derimod Bolig. Endvidere er der fremsat Ønske om forskellige Tillæg til alle de Distriktsjordemødre, hvis private Praksis ikke giver en vis Minimumsindtægt. Alt i alt vilde det blive en meget stor Udgift, der vilde blive Tale om, og jeg tror slet ikke, at det store Tal, som det ærede Medlem nævnedes, var en Smule for højt, jeg tror snarere, at det var et Stykke for lavt. Nu kan man naturligvis sige, at et er at stille Krav, et andet at faa dem opfyldte. Selv om der nu fra Jordemoderforeningen bliver stillet meget store Krav, var det dog muligt, at man, naar der fremsattes et Lovforslag og forhandlede om det her i Rigsdagen, vilde kunne nøjes med noget mindre, enten over det hele eller i en eller anden Retning, saa at Udgifterne og den finansielle Byrde derved blev mindre. Det kunde man naturligvis gøre, men efter det Syn, jeg har paa Sagen, tror jeg dog ikke, at man vilde kunne komme ned under de stillede Krav; man vilde maaske nok til at begynde med kunne sætte Beløbene lavere, men inden ret længe vilde det vise sig, at de Vanskeligheder, der nu i forskellige Egne af Landet ere forbundne med at faa Jordemoderpladserne besatte, vilde blive staaende trods den ny Ordning, fordi de efter min Opfattelse i Virkeligheden ikke, i hvert Fald ikke i første Række, skyldes deres Tilblivelse, at Indtægterne ved de forskellige Jordemoderembeder ere for lave. Jeg tror derfor, at man meget hurtigt vilde naa op til de Krav, der ere rejste, ja man vilde rimeligvis i en ikke meget fjern Fremtid komme endnu højere op. Jeg tror nemlig, som jeg senere vil faa Lejlighed til at udvikle, at man ikke gennem en Forhøjelse af Indtægterne vil kunne afhjælpe de Vanskeligheder, der findes forskellige Steder i Lan-

det, fordi de i første Række skyldes andre Omstændigheder. Jeg mener saaledes, at man maa være i højeste Grad betænkelig ved at foreslaa og søge at gennemføre en Ordning, hvorefter hele denne Sag bliver lagt over paa Statskassen. Selv om man indskrænkede sig til at lade Pensioneringen overgaa til Staten, saa vilde allerede dette blive en ret betydelig og rimeligvis stigende Udgift.

Det, at man ikke vil lade Staten overtage Jordemodervæsenet, men mener, at det rette er, at denne Sag fremtidig vedbliver at sortere under Amterne, det vil sige Amtsraadene, er jo ikke i og for sig uforeneligt med, hvad ogsaa det ærede Medlem meget rigtig havde Øje for, at man undersøger og eventuelt forhøjer de forskellige Takster, som findes i Loven af 1. April 1893. Spørgsmaalet herom maatte ganske vist paa Forhaand forekomme mig meget tvivlsomt, da vi jo have faaet den sidste Lov om Jordemødrenes Indtægter saa sent som i 1893, altsaa for kun 12 Aar siden, og der ikke siden da kan siges at være foregaaet nogen væsentlig Forandring i Henseende til Livsfornødenheder eller andre Udgifter. Skønt det nævnte Spørgsmaal altsaa i sig selv maatte stille sig tvivlsomt for mig, fandt jeg dog, at det burde undersøges nærmere, og jeg sendte derfor, som jeg før berørte, en Rundskrivelse til de forskellige Amter og anmodede om at faa Udtalelser fra Amtsrådenes Side. Naar dette Forhold hører under Amtsrådene og vedblivende skal høre under dem, mener jeg, at man i første Række, før man gaar til en gennemgribende Ændring i den Lov, som lægger Byrder og Forpligtelser paa Amtskommunerne, maa høre, hvad Amtsrådene have at sige dertil. Det, som i første Række vil fange Opmærksomheden, er jo Spørgsmaalet om, hvorvidt den Maksimumstakst, der er sat for den faste aarlige Pengeløn, nemlig 160 Kr. aarlig, mulig bør forhøjes eller mulig helt bør slettes, saaledes at det kommer til at staa Amtsrådene frit for, hvilken Pengeløn de ville give de forskellige Distriktsjordemødre i Amtet. Det er noget, som jeg jo naturligvis ikke i og for sig kan have noget imod, hvis det maatte vinde almindelig Anklang hos Amtsrådene. Men der har det ved de Svar, der ere komne ind fra Amterne, vist sig, at de fleste Amtsråd udtale sig imod en Forhøjelse endnu mere end imod en fuldstændig Bortfalden af Maksimumsgrænsen. Forholdet er jo ogsaa det, som det ærede Medlem meget rigtig bemærkede, at i de